

BOEKEN VAN DOLFJE WEERWOLFJE

Dolfje Weerwolfje

Volle maan

Zilvertand

Weerwolvenbos

Boze drieling

Weerwolvenfeest (met liedjes-cd)

Dolfje Sneeuwwolfje

Het nachtmerrieneefje

Niet bijten, Dolfje!

Weerwolfgeheimen

Een weerwolf in de Leeuwenkuil

Weerwolfbende

SuperDolfje

Lief weerwolfdagboek

Strip-doe-boek

Vakantie-dagboek

OOK VAN PAUL VAN LOON

Het grote boek van kleine vampiers

Meester Kikker

Weg met die krokodil

Paniek in de Leeuwenkuil

Leeuwenroof

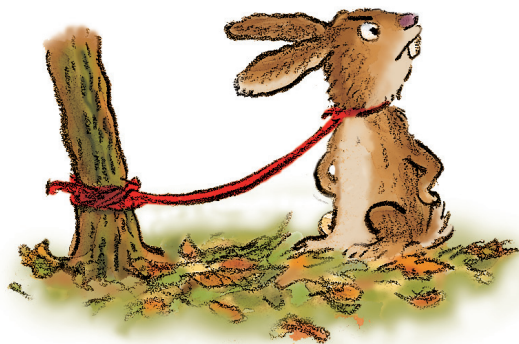
TIJDSCHRIFT

Dolfje Weerwolfje

www.dolfjeweerwolfje.nl

Paul van Loon
Niet bijten, Dolfje!

Tekeningen Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

AVI M4

Tiende druk 2012

© 2005 tekst: Paul van Loon

Omslag en illustraties: Hugo van Look

Vormgeving omslag: Studio Bos

Vormgeving binnenwerk: Annemieke Groenhuijzen

Foto: Manisha van Loon

Uitgeverij Leopold, Amsterdam

ISBN 978 90 258 6009 7 / NUR 282/287

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Inhoud

Dolfje huult	5
Knuppel graaft	7
Dolfje schrikt	12
Knuppel sluipt	14
Dolfje lacht	16
Knuppel klimt	19
Dolfje slikt	24
Knuppel knijpt	27
Noura schrikt	30
Dolfje ruikt	32
Knuppel vangt	34
Noura gromt	36
Dolfje zoekt	39
Knuppel krimpt	42
Noura gilt	47
Leo slaat	49
Dolfje bloedt	52

Dolfje huult

Rennen, rennen!
Vlug, vlugger.
Hijgend rent Dolfje door het Wolvenbos.
Hij draagt een brilletje.
Zijn snuit zit vol wit haar.
Hij heeft spitse oren.
En een witte staart en klauwen.
Dolfje is anders dan andere kinderen.
Met volle maan wordt hij een wolf.
Een witte weerwolf.
'Awoeoeoeoeoeoe.'
Dolfje Weerwolfje huult naar de maan.
Hij springt over een boomstronk.
Heerlijk, denkt hij.
Het is fijn om een weerwolf te zijn.
Eerst vond ik het niets.
Maar nu vind ik het gaaf, wrow!
Ik voel kriebels in mijn bloed.
Ik heb zin om te jagen.
Even blijft Dolfje staan.
Oeps. Jagen?
Dat doe ik toch nooit.

Wat raar.
Dolfje schudt zijn kop.
Dan rent hij verder door het Wolvenbos.
Hij maakt een koprol.
Hij springt over struiken.
Hij klimt in dikke bomen.
Als jongetje kan hij dat niet.
Maar als weerwolf kan hij dat allemaal wel.
Zonder moeite rent hij over de takken.
Het is volle maan.
Weerwolftijd.
De maan heeft een rode gloed.
De bladeren ruisen.
Wind loeit tussen de takken.
Een vleermuis buitelt door de lucht.
Dolfje opent zijn bek.
Hij zuigt zijn borst vol lucht.
Dan huilt hij luidkeels naar de maan.
'Awoe-oe-oe-wrow!'
Opeens hoort hij een vreemd geluid.
Tsjak... tsjak...
Verschrikt blijft Dolfje staan.
'Wrow.
Wat is dat?'

Knuppel graaft

Tsjak... tsjak!

Het geluid van een schop.

Tsjak!

‘Awoe-woe-woe! Wrow.’

Knuppel stopt met graven.

Hij kijkt om zich heen.

Woest gehuil klinkt in het Wolvenbos.

‘Awoe-woe-woe.’

Knuppel is een lange slungel.

Mager als een meetlat.

Groen hoedje op zijn hoofd.

Tas vol spullen op zijn rug.

Over zijn schouder hangt een geweer.

Knuppel zet de schop tegen een boom.

Daar is het weer:

‘Awoe-woe-woe! Wrow!’

Knuppel aait het geweer.

‘Hoor je dat, Donderbus?’

Er zijn hier weerwolven.

Dat weet ik zeker.

Kleintjes.

Dat kan ik horen.

En dat is fijn!
Kleine weerwolven vang ik graag.'
Knuppel licht vals.
'Hi hi ha ha.
De maan is vol.
Wolken jagen door de lucht.
Woest gehuil in de nacht.
Daar gaat mijn bloed van koken.

Mijn jagersbloed...'
Knuppel glimlacht duister.
Zijn zilveren voortand glimt.
Hij geeft zijn geweer een kusje.
'Donderbus, mijn liefje.
Dit wordt een fijne nacht.
Ik zal op ze jagen.
Hier hang ik een strik.
Daar leg ik een klem.
Ik graaf overal valkuilen.
En ik heb kogels van zilver.
Die zijn voor jou, Donderbus.
Vannacht vang ik een kleine weerwolf.
Of misschien wel twee.
Die verkoop ik mooi aan de D.V.E.D.
De Dierentuin Voor Enge Dieren.
Ha, ha.
Het is fijn om een weerwolfjager te zijn.
Aan de slag.'
Knuppel steekt zijn schop weer in de grond.
Tsjak!
Het volgende uur is Knuppel druk bezig.
Hij graaft kuilen.
Hij zet valstrikken.

Ergens roept een uil.
In de verte slaat een torenklok twaalf keer.
De volle maan schijnt fel.
Een vleermuis fladdert over Knuppels hoofd.
'Ziezo,' zegt Knuppel.
'Dat was dat, Donderbus.
Dit bos zit nu vol vallen en kuilen.'
Hij veegt zweet van zijn voorhoofd.
Zijn ogen gaan van links naar rechts.
Struiken ritselen.
Hij kijkt vlug om.
Een schaduw glipt voorbij.
'Zag je dat, Donderbus?
Daar liep iemand.
Dat moet een weerwolf zijn.'
Knuppel klopt op zijn geweer.
'Het is een jonkie.
Hoop ik.
We gaan hem vangen.
Wedden dat hij in de val loopt?'
Knuppel giechelt.
'En anders...'
Hij streelt zijn geweer.
'Hier kom ik, weerwolf. Jij gaat eraan...'

Dolfje schrikt

Tussen de struiken beweegt iets.
'Wrow, wie is daar?' gromt Dolfje.
Geen antwoord.
Er ritselt wat.
Zit daar iemand?
Wat moet ik nu doen? denkt Dolfje.
Niemand kan mij helpen.
Andere kinderen liggen thuis in bed.
Die zijn geen weerwolf.
Dolfje schraapt zijn keel.
'Grrrrr.'
Gewoon stoer doen.
'W-wrow, hé, jij daar!
Achter die struik.
I-ik zie je wel, hoor.
K-kom tevoorschijn.
Laat jezelf z-zien.
Anders...
Anders word ik een heel b-boze weerwolf.
En dan...'
Even is het doodstil.
Geen blad beweegt.

Geen tak trilt.
Dan springt iemand uit de struik.
Een schaduw, zwart als de nacht.
Dolfje ziet ogen.
Hij ziet klauwen.
Hij hoort een grom.
'Grow!'

Knuppel sluipt

Knuppel sluipt door het bos.
Met twee handen houdt hij zijn geweer vast.
Hij wijst tussen de bomen.
'Kijk, Donderbus.
Daar loopt die kleine weerwolf.
Hij wil vluchten.
Maar dat gaat hem niet lukken.
Ik grijp hem.'
Knuppel rent naar voren.
Het duister beweegt.
Een wolk schuift voor de rode maan.
De schaduw is al weer weg.
'Rennen, Donderbus,' hijgt Knuppel.
'Hij ontsnapt.
Erachteraan.
Op jacht naar die weerwolf.'
Knuppel stormt vooruit.
Hij duwt struiken opzij.
Hij maait takken neer.
Daar staat de gedaante.
Hij kijkt naar de maan.
Knuppel hoort een stem.

'Hi hi, maan, wat ben je groot.
Lieve maan, wat ben je rood.'
'Hoor je dat, Donderbus?' zegt Knuppel.
'Die weerwolf praat tegen de maan.
Wat een idioot.
We hebben hem bijna.'
Knuppel sluipt langs een struik.
Dan springt hij naar voren.
Krak!
Verbaasd zwaait hij met zijn armen.
Zijn benen zijn opeens slap als elastiek.
Hij voelt geen grond meer onder zijn voeten...

Dolfje lacht

‘Wrow!’

Dolfje rolt om.

Er zit iemand boven op hem.

Twee handen grijpen zijn oren.

‘Wrow, laat los.

Blijf van mijn oren af.’

Dolfje probeert zich los te schudden.

‘Waarom?’ fluistert de aanvaller.

‘Je hebt best leuke oren.’

Verbaasd kijkt Dolfje op.

Wacht eens...

‘Noura?’

Klauwen grijpen in zijn zij.

‘Wrow, niet doen!’ roept Dolfje.

‘Dat kietelt.’

‘Ha, ha, de kieteldood voor jou,’ gromt Noura.

De twee weerwolven rollen over de grond.

Noura bijt zacht in Dolfjes oor.

‘Grrr.’

Dolfje lacht.

‘Wrow, Noura!

Ik wist niet dat jij er ook was.’

'Natuurlijk ben ik hier, Dolfje.
Het is volle maan.
Dan moet elke weerwolf eropuit.

Ik had opeens zin om te jagen.
Op jou!’
‘Wrow, gaaf!’ gromt Dolfje.
Noura is zijn beste vriendin.
Zij is ook een weerwolf.
‘Wat gaan we doen, Dolfje?’
Dolfje kijkt naar de volle maan.
Die is anders dan anders.
Een beetje rood.
Even voelt Dolfje zich raar.
Hij gromt zachtjes.
‘Wrow, even denken...’
Hij lacht tegen Noura.
Zijn scherpe tanden glimmen.
‘Ik weet het al.
We gaan mijn neef Leo zoeken.
De grootste weerwolf van het Wolvenbos.
Kunnen we met hem huilen naar de maan.’
‘Leuk!’
Ze rennen hard weg.

Knuppel klimt

Knars. Knars.

Boos zit Knuppel op de bodem van een kuil.

De kuil die hij zelf gegraven heeft.

De valkuil voor weerwolven.

‘Dom!’

Knuppel knarst met zijn tanden.

Zand in zijn haren.

Gras in zijn oren.

‘Stom, stom, stom!’

Hij wil uit de kuil klimmen.

‘Stomme kuil.’

Drie keer glijdt hij terug.

Hijgend zit Knuppel op de bodem.

Hij kijkt omhoog.

De maan schijnt in de kuil.

Een schaduw valt over Knuppel.

‘Wat is dat, Donderbus?’ sist hij.

Er staat iemand aan de rand van de kuil.

Zijn hoofd zit voor de rode maan.

Hij kijkt in de kuil.

Knuppel ziet een bleek gezicht.

Ogen glanzen rood.

Tanden blinken.
Een gek lachje.
'Hi hi hi.
In de kuil zit een gek.
Die valt steeds op zijn bek.
Hi hi.'
Wie is dat! denkt Knuppel.
Een enge met rode ogen.
Is dat wel een weerwolf?
Wat een rare!
Knuppel beeft als een rietje.
Hij knijpt zijn ogen stijf dicht.
Het is stil.
Was het alleen een schaduw?
Knuppel doet zijn ogen weer open.
De gedaante is weg.
Knuppel ziet alleen de maan.
Hij schudt zijn hoofd.
'Zie je wel, Donderbus.
Onzin.
Daar stond niemand.
Ik zie rare dingen, Donderbus.
Ik hoor rare dingen.
Dingen die er niet zijn.

Nu klim ik uit de kuil.

Let op.'

Nog een keer glijdt Knuppel terug in de kuil.

